

en vis Skræk for, at det særlig er Forbikørsel, der gør Ulykker, men det er det ikke. Selvfølgelig skal man advare sin Formand, men ikke mere, end at man ikke skræmmer hans Heste, og jeg tror, at jo sagtere vi køre forbi, desto flere Ulykker vil der ske. Forbikørselen bør vist ske med den sædvanlige Fart, naar kun Kusken paa Køretøjet ved, at der kommer et Automobil. Jeg tror, der sker lettere Ulykker ved, at det overlades Kusken paa Køretøjet at forhindre en Automobilist i at køre forbi, og jeg tror, ligesom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds, at det vil blive benyttet til at genere Automobilisterne. Det heldigste vilde sikkert være, om der ikke blev flere Indskrænkninger, end der er, saavel i Lovforslaget som i de af Udvalget stillede Ændringer. Jeg er altsaa meget glad ved Flertallets Ændringer og vil meget anbefale deres Vedtagelse.

Oscar Hansen: Den Forhandling, der er ført i Dag, og ikke mindst den Forhandling, der blev ført ved Sagens første Behandling, har en Del Interesse, bl. a. ogsaa derved, at et Standpunkt, der oprindelig blev indtaget af Venstrereformpartiet her i Tinget under Modsigelse fra de andre Partiers Side, nu har fundet almindelig Billigelse og deles af samtlige Partier i Tinget. Det var det Standpunkt, Venstrereformpartiet tog, da det besluttede at fremme det private Forslag til en Lov om Cyklekørsel. Der blev den Gang rejst en meget voldsom Opposition, ikke mindst fra det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. I. Larsen), en Opposition, der i sit Princip gik ud paa, at dette var et Brud med det kommunale Selvstyre. Lige siden den store Vejforordning udkom i 1793, havde det været Amtskommunernes Sag at bestemme Færdselsreglerne for Vejene, og her kom nu Rigsdagen og vilde gøre sig til Amtskommunernes Herre ved at give almindelige Færdselsregler uden at henvende sig til Amtskommunerne. Det vil erindres, at det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds, der ikke er til Stede her i Dag, men var til Stede ved Sagens første Behandling, havde ikke mindre end 14 Argumenter, hentede fra den store Vejforordning fra Slutningen af det 18de Aarhundrede, mod, at Rigsdagen tillod sig at lovgive paa Færdselsvæsenets Omraade. Nu have vi her et tilsvarende Emne, vi have her atter en Bestræbelse fra Rigsdagens Side for ved Lov at give Bestem-

melser om Færdselen paa vore Landeveje, og vi have ikke hørt en eneste Røst omtale den store Vejforordning af 1793 eller det Indgreb i Amtskommunernes Rettigheder, som det skulde være at give Love paa dette Omraade. Jeg siger, at det er ganske interessant at lægge Mærke til, thi det viser, hvorledes en Vej, som Reformpartiet i sin Tid slog ind paa, og slog ind paa under stærk Modstand, i Virkeligheden har vundet Sindene. Det er heller intet Under, at det er den højtærede Justitsminister, som er kommen til at forelægge Lovforslaget om Kørsel med Automobile, thi hvis jeg ikke husker fejl, var det ærede Medlem for Køge (Alberti) Medforslagsstiller til Lovforslaget om Kørsel med Cykler, saa at den højtærede Ministers Interesse for at regulere Færdselen paa vore Landeveje maa siges at være af gammel Dato.

Jeg mener lige som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Benzon), at Udvalget i Virkeligheden paa mange Punkter har arbejdet paa en saadan Maade, at alle maa anerkende det, men desværre kan det ikke nægtes, at der er andre Punkter, som tage Glansen i ikke ringe Grad af det Arbejde, der er gjort, og som bevirke, at man næsten med Glæde maa se hen til den Mulighed, at vi faa Lovforslaget tilbage til fornyet Behandling her i Tinget for at gøre det endnu bedre, end det er blevet ved Udvalgets og Ministerens forenede Anstrengelser. Det kan ikke nægtes, at der er adskillige Punkter, paa hvilke det meget betydelig trænger til fornyet Gennemgang. Det er saaledes vanskeligt at se, hvilke almindelige Synsmaader eller hvilke Principer der ligger til Grund for en meget væsentlig Række af Bestemmelser i Lovforslaget. Uden at blinke gaar Rigsdagen her hen og vedtager Regler for, paa hvilken Tid af Døgnet Befolkningen maa færdes paa Landevejene med de for den nuværende Tid gængse Befordringsmidler. Jeg tror, at man skal langt bag ved Holbergs Natur- og Folkeret, langt bag ved Puffendorff og Thomasius for at finde tilsvarende Retsprincipper bragte til Anvendelse. Men, som sagt, uden at blinke gaar Rigsdagen hen og vedtager, og uden at blinke synes den højtærede Minister at ville modtage saadanne Bestemmelser. Altsaa, man vil nu som i det 17de Aarhundrede til at regulere Borgernes Liv i sine Enkeltheder, man vil foreskrive dem, naar de maa færdes paa Landevejene og naar de ikke maa det. Begrundelsen deraf er af ganske